

Sporebaldrian

Contranthus ruber

Hjemme hos os, hedder Sporebaldrian 'pipört', fordi vores eneste tilgængelige flora var på svensk, da vi for første gang spottede den flotte staude i sprækker og revner rundt omkring i Dublin, Irland, hvor bladenes friske lysegrønne løv og de flotte rosa blomsterkvaster pyntede i bybilledet.

Siden har vi flere gange spottet den rundt omkring i danske haver, hvor den har været under udbredelse det seneste tiår.

Som alle andre levende væsner her i landet, er Sporebaldrian en indvandrer, der har slået sig ned i vores land.

Den har sine rødder i Nordafrika og Mellemøsten.

Sporebaldrian er flerårig og har med en buskagtig forgrenet vækst.

Stænglen er glat og bladene er modsat stillede.

Blomsterne er flotte endestillede duske, der udvikles i bladhjørner og spidsen af skuddet. Frugterne har kun et frø hver.

Blomsterne er mørke violette, men findes også i hvide varianter.

Roden er en pælerod med mange side rødder. Sporebaldrian holder af sol og vokser i revner og sprækker, gerne på kalkholdig jord.

Den blomstrer fra forår og til efterår og spredt hen over sommeren.

Den formerer sig villigt fra frø. Spiringen er afhængig af mængden af dagslys.

Unge planter er lette at plante om.

Sporebaldrian er tørketolerant og egner sig godt til stenbed.

Som sydlænding er den lidt kuldkær og tåler vintervæde dårligt, men med en solrig placering på veldrænet jord, kan den klare sig og formere sig i årevis.

Den er svært populær hos bierne.

Sporebaldrian hører til baldrian familien, hvor vi også finder den kendte medicinplante, 'læge baldrian' og ligesom denne indgår sporebaldrian i visse former for beroligende medicin til nervøse lidelser.

Det flotte ydre, de beskedne vækstkrav og den lange blomstringstid, gør Sporebaldrian yderst værdifuld i prydhaven.

I Middelalderhaven ses den sammen med andre i bedet med Oldemors stauder, på Møn og Nyord kan den optræde udenfor haverne.